Paa Thorsø

Digte</(h2>

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk av **P. Hansen** (1840-1905) har digitaliserats av Nasjonalbiblioteket, Oslo i juli 2013 och anpassats för Projekt Runeberg i november 2013 av Ralph E.

P. Hanssn

Paa Thorsö

1877Paa Thorsö Digt af P. Hansen. CHRISTIANIA

FORLAGT AF

P. T. MALLINGS BOGTRYKKERI

1877.DET MALLINGSKE BOGTRYKKERI.

Paa Thorsø.

Der ligger en 0 blandt Holmer og Skjær,

Midt ud mod det aabne Hav.

Du finder ei Træ, knapt Græsstraa der,

Kun Lyng er der nok udaf.

Men er der end veirhaardt derude og stygt,

Der er dog til Nød en Havn,

Og en Hytte ligger bag Odden trygt;

Af Anders Thorsø blev Hytten byg't,

Og Thorsø er Øens Navn.

Der boede nu Anders og Hustru hans,

Cathrine, og Sønner tre,

De vildeste Gutter, men aldrig fand's

Der raskere Lodser end de.

Man saa dem derude blandt Boer og Skjær

l*1 Storm, i Regn og i Slud; Ja var det end aldrig saa stygt et Veir, Og om end Sjøen gik nok saa svær La' Tliorsøskøiten dog ud.

I)e lodsed saa mangen i Havnen ned Og hjalp, hvorhelst der var Nød; Men Knud, den yngste, var aldrig med,

Naar de seiled paa Liv og Død. Kun Ole og Hans, de ældste to, Og den Gamle var da ombord, Mens Knud tilbage paa Stranden stod Og stirred efter dem, græd og lo: Aa gid jeg bare var stor!»

Saa var det en Dag; blandt Brændinger foer

Den raske Skøite afsted.

Den Dag var der fire Mand ombord,'

For Knud, den yngste, var med.

En fjortenaars Gut, — saa staut at se— 5 —

Som nogen paa sytten mest, Han stocl saa fornøiet nede i Læ Med Fa'rens Sjøstøvler op over Knæ, Halv skjult af en stor Sydvest.

Idag var han med for første Gang Til en rigtig alvorlig Dyst; Han var ei sig selv, det jubled og sang Af G-læde i .Guttens Bryst. — En Brig de nylig fra Thorsø saa Med Nødflag og lialvt som Vrag, Og Gamlen sa', da de skulde gaa, Hvad Knud nu vented saa længe paa: Du kan være med idag. —

Nu foer de afsted med brændende Fart, Mens Sj øerne slog over Boug, Og tydelig saa de Briggen snart, Der drev for Takkel dg Toug. — Den nærmed sig Kysten mer og mer,— 6 —

Stormen tog stærke Tag,

Der fandtes ei Kind paa Mast eller Eæ'r,

Dog end fra Nokken man vaje ser

En Flig af det danske Flag.

'Far! nu firer de Baaden ned!» Raabte begeistret Knud; Han stirred, saa lian var ganske sved Af bare at stirre ud.

Det er paa Tide,» var Lodsens Svar, Han saa imod Briggen hen, Af Rabbeskjær gaar hun aldrig klar, Og Stormen er stærk, saa Iran neppe bar Fem Minutter igjen.

Nede! Hurra! den kantrede ei. Grutten ei sansed fast, Han var blot Ild og Begeistring: «Hei! Over Rækken i Huj og Hast!» 'Det gik jo bra. nu bar det ei Nød,Baaden Marer sig nok, Men Briggen faar vel sit Naadestød. — — Nu rask ud med Aarene! Lodsen bød, Lad falde Storseil og Fok!»

Et Øieblik kun saa var alting klart,

Man nærmed sig stærkt hinan n.

En Trosse kastedes over, og snart

I Skøiten sad alle Mand.

Men knapt var den sidste kommet ombord,

Da hørtes et vældigt Brag;

Nu gik i Opfyldelse Lodsens Ord,

Briggen ned imod Skjæret foer

Og blev staaende der som Vrag.

Fra Masterne styrted Stænger og Ræ r

Og laa ved Siden og flød,

Mens Sjøerne kasted sig vildt over Skjær

Og ind over Vraget brød.

Da trænger et Skrig gjennem Brag og LarmEt Barn nu paa Dækket staar, Hun strækker imod clem sin blottede

Arm, Fortvivlet hun raaber; om Skulder og Barm Slaar Stormen det vaade Haar. —

Med Rædsel og Gru de reddede Mænd

Det fortvivlede Offer saa;

Kapteinens Datter de lod igjen.

Som ned i Kahytten laa.

Da i Huj og Hast det i Baaden bar,

Da blev hun forglemt og forladt;

Hver tænkte paa sig, ei paa hende, som var

Hjælpløs dernede; og hendes Far

G-ik overbord inat.

Der var rædselsfuldt stilt et Par Secund,

Forfærdet de alle staar.

Hvor kort det end er, en saadan Stund

Kan mærke som mange Aar. —

Men var der (la. ingen, som havde Mod— 9 —

At gjøre et Forsøg paa At frelse den stakkels Pige, der stod Og strakte dem bedende Armen imod V ---Kiin modløse Blikke man saa.

Selv de kjække Lodser Modet forgik, De sterke, modige Mænd, Dog vared det kun et Øieblik, Saa var de sig selv igjen. De var ei vant at se rolig til, I Baaden de rask sprang ned, Da kan ei heller Knud sidde stil; Han trænger sig frem og raaber med Ild: Far! lad mig være med!

Den Gramle rysted paa Ho'det til Svar

Og satte saa Baaden fra.

Men Knud greb Roret og raabte: Far!

Saa kommer vi efter da!» —

— Nu op imod Vraget, saalangt vi kan,»— 10 —

Beordret! lian sikker og stø.

De lystred den unge Høvedsmand,

De saa, han var kjendt blandt Braat og Brand

Herud paa den vilde Sjø.

Saa greb de til Aarer alle Mand

Fra Baadsmand til yngste Matros,

Men agter paa Faderens Plads sad han,

Den unge, dristige Lods.

Saa ro'de de til med Fynd og Klem,

Sjøerne splittedes ad;

Det gik ikke fort, men det gik dog frem

Og oppe paa Dækket, de saa, for dem

Laa Kapteinens Datter og bad. —

Men foran foer Baaden let afsted;

Nu kun et Par raske Tag; —

De slåp gjennem Brændingen, — nu er de ved

Briggens halvsunkne Vrag.

Overalt kun Brænding og Braat at se,— 11 —

Af fraadende Skum ombrust, Rundt omkring flyder Stumper af Træ; Nu gjælder at komme ombord i Læ Og ikke faa Baaden knust.

De nærmer sig varsomt lidt efter lidt; I Stævnen rolig og fast

Staar Hans; —• nu gjælder at passe sit Snit!

— Der gjør ban et vovsomt Kast. —

Det lykkedes godt; i et Røstjern lian bang Ret over Brændingens Larm; Med Kraft han sig saa over Rækken svang, Og hen til det skjælvende Barn lian sprang Og tog hende raskt paa Arm.

Skøiten, hvor vesle Knud sad tilrors, Var kommen dem ganske nær.

— Nu saa de Hans hænge udenbords, Men snart de ham oppe ser,

Og da han løfted Barnet paa Arm— 12 —

Og bortover Dækket foer, Mens hun sig klamred til Lodsens Barm, Da brød et Hurra gjennem Brag og Larm Fra alle Mand derombord.

Alt svang han sig over Rælingens Kant, Endt var nu snart hans Daad. Da hørtes et Brag, og med Et forsvandt I Brændingen Brig og Baad. Og Sjøerne fraaded, mens ovenpaa Flød Stumper af Vrag og Last, Og mellem de brudte Planker man saa Barnet og Hans og den G-amle, der laa Og holdt sig til Stumperne fast.

Han speided urolig til hver en Kant,

Det sortned for Blikket tilslut,

Han søgte sin ældste, men ei han fandt

Sin kjære, modige Gut.

Da tæt ved Siden den anden han ser, —— 13 —

Hans, der neppe formaar

At holde sig over Vandet mer,

Han ser ham klamre sig fast med Besvær,

Mens Sjøen over ham slaar. —

Han ser, at Blodet paa Panden randt, At Trækkene dødbleg var, At Læben sig aabned, men Ordene svandt, Han hørte et eneste: Far! Skjærende angst det i Stormen lød, Hans Blik var brustent og koldt, Da rask gjennem Sjøen den Gamle brod, Han naaede frem med den yderste Nød, Og Sønnen i Favn han holdt.

Nu nærmed Skøiten sig mer og mer,

Saa nær som det vel gik an.

Thi Knud sad tilrors, og han standsed först lier

Midt mellem Braat og Brand.

Saa op fra Lugen han rask sig svang,— 14 —

Han syntes med Et bli't stor! Frak og Sydvest paa Dækket han slang. En Ende om Livet, og saa han sprang Som modig Lods overbord.

Med Skøiten de stille for Aarene laa, Mens Knud gjennem Brændingen skar. Han stævnede strax derhen, hvor han saa Sin Bro'r og sin gamle Fa'r. Her mellem Stumper i dragende Fin Med Ned han kl ar ed sig kun, Da raabte den Gamle: «Red Barnet du, Hun frelses maa, og vi holder endnu Vel ud i Sjøen en Stund.»

Alt Barnet inde ved Skjæret drev Omtumlet af Brændigens Drag, Og fraadende Sjøer i Planken rev Med vilde, voldsomme Tag, Da nærmed Knud sig og lik hende fat,— 15 —

Til Skøiten man trak dem ind; Det var paa Tide, tlii Blikket var mat, Og alt havde Døden sit Mærke sat Paa den smukke, solbrændte Kind.

Da vel han lik hjulpet hende ombord,

Han kunde knapt mere selv.

Dog — det gjaldt jo at redde Fa"r og Bro'r,

Og det kan gi'e Kræfter vel!

Han mattes for hvert et Tag han ta r,

Dog naa'r lian derud tilslut,

Og snart han dem inde ved Skøiten har;

Men da den Gamle i Favnen bar

Et Lig, ei sin kjække Gut.

— Saa fik de Seilene op i en Fart,

Og Kursen mod Thorsø sat,

Thi Morket ta'r paa, og Sjøen vil snart

Hylles i begsort Nat. —

Nu Barnet var sovnet, trods Brændingens Drøn,— 16 —

Paa Yagt sad en gammel Matros;

Der var stille ombord, uden Graad eller Bøn

Stum i sin Sorg ved sin døde Søn

Sad bøiet den gamle Lods. —

Slig naa'de de Thorsø. Paa Stranden stod

Gamle Cathrine og saa

Med Angst ud efter de Kjære, der lod

Saa længe sig vente paa.

Ku hørte hun Stemmer, hun luded sig frem:

«Gud ske Tak, at I kom til Land!»

Hun vidste jo ikke, at to af dem,

Som nylig foer ud, kom ikke hjem, —

Men saa la' Skøiten til Strand.

«Mor, vi har mistet saa meget idag,»

Brød Lodsen skjælvende ud,

«To Sønner gik bort i et eneste Slag,

Yi har kun tilbage Knud.»

Han stod paa Dækket saa rank som en Mast,— 17 —

At hun ei skulde Sorgen se; Hun trykked kun Sønnen til Hjertet fast Og sagde rolig, skjønt Stemmen brast: Guds Vilje i alting ske!»

Saa gik der et Par Dage, Hvor Stormen øged paa, Saa neppe man engang Over Tærsklen kunde gaa. Paa Thorsø blev de nødt Til at blive alle Mand, For at sætte Baad i Sjøen Gik sletes ikke an.

Tredie Dagen stilned Saa Stormen af igjen, Og fra Lodsen tog de Afsked De skibbrudne Mænd. Et Minde var der prentet

Paa Thorsø. 2— 18 —

Af Tak i hvert et Bryst; De glemte aldrig Lodsen Ved Norges vilde Kyst.

Men En der er, som ikke Har Lyst at være med; Det er Kapteinens Datter, Margrethe, — som hnn hed. Yed gamle Anders Side Saa kummer fuld hun staar, Og Lodsen klapper kjærligt Det tykke brune Haar.

«Saa skal vi ogsaa miste Vor lille Grethemor,» Og stor og varm en Taare Ned over Kinden foer. Han mindes sine Sønner, Som villigt Livet lod, Dengang de frelste Barnet. Som ved hans Side stod.— 19 —

Og hurtig han sig bøied Og kyssed Barnets Kind, At skjule den Bevægels', Som stormed i hans Sind. Da tog hun ham om Halsen Og hviskede: «Men kan Da ikke jeg faa blive Hos dig, du snille Mand?»

Han løfted hende op, Og et glædebaaret Smil Opklarede hans Ansigt, Men svandt igjen med II: «Hvad vil de hjemme sige, Som længes efter dig?» -Ingen mer derhjemme, Som længes efter mig.

Han trykked Barnet til sig, Og med Taarer han udbrød:

Saa skjænktes mig en Datter For mine Sønners Død.»

2*— 20 —

Hun ser paa sine Venner, — De kan ei sige nei; Helst tog de hende med sig, Men sagde det dog ei;

Thi ingen vilde gjøre Den Gamle den Fortræd At pukke paa sin Ret Til at tage hende med. —

— Da Skøiten saa laa færdig, De hurtig Afsked tog,

Men ei med lette Hjerter De bort fra Thorsø drog. —

— Saa gik der mange Aar. Smaa Knud blev stor og sterk Og øved mangt et modigt

Og vildt forvovent Verk. Han var bekjendt saa vide Udover Sjø og Strand. Som den, der kunde hjælpe, Hvor andre ikke kan.— 21 —

Vel ønsked han helt ofte, Han kunde være med, Naar alle Kammerater Paa Langreis tog afsted, Men da den gamle Lods jo Slet ingen Hjælper har! Og saa blev han derhjemme, Og hjalp sin gamle Fa'r.

Margrethe hun blev vakker, Var elsket af enhver, Og de Gamle hun bestandig Blev mer og mere kjær. Men den, som hende elsked Over alle, var dog Knud, Og hun havde loved, Hun skulde bli' hans Brud.

Saa var det sidste Hest I en rædsom Uveirsnat, Stormen foer og rased. Og med Jernhaand den satSjøerne mod Fjeldet, Saa de brølede fcøit, Mens de kastedes i Veiret Som Skumstøv og Sprøit.

For Stormens vilde Ivasten Opover Fjeldet føg Den tætte, fine Sjøraak, Langs Kløfterne den strøg Og kasted sig saa vide Udover Lyngen ned, Der bøied sig for Stormen, Som Lyngtoppen sled.

Men gamle Anders Hytte Laa trygt bag Oddens Lv, Og ved dens Side kneiste En anden splinterny; Til sig selv og sin Margrethe Han tømred den Knud, Thi inden trende Dage Hun være skal hans Brud.- 23 —

I Hytten hos de Gamle Der brændte Lyset end. Det lod ei til de mærked, At Natten drog sig hen. Enhver sad ved sit Saa uforstyrret, at Det var, som ingen tænkte Paa Sengen den Nat.

Anders havde siddet Fra den tidlige Kvæld Og sysled med Bakker Og andet Fiskestel. Hans Ryg var nu bli t kroget Og Lokken var vel graa, Men Staalet i sin Arm Gav han enda Prover paa.

Gamle Mo'r Cathrine Sit Dagværk havde endt Og læste nu andægtig I det nye Testament.

— 24 —

Men Knud sad ganske ledig Paa Sengestokkens Kant, Og Margrethe sad ved Siden Og lod som hun spandt.

Til Bryllup alt er færdig, Kun Indkjob er ei gjort, Og det, mener Knud nu, Maa gjøres gjildt og stort; Den næste Morgen maatte Og skiilde han til By'n Trods Veir og Vind og Sjøen Trods Torden og Lyn.

Da tysser hun paa ham Og klapper hans Kind Og ser ham saa trofast I de mørke Øine ind. — — Ei underligt om d e to Fik Tiden til at gaa! Til Gjengjæld gik saa Rokken Hvert Øieblik i.staa.— 25 —

Saa hvisked de og lo, Og saa livisked de igjen, Og endelig saa satte Hun Rokken ganske lien, Tog Plads paa lians Fang, . . Hvem nævner vel, hvad to Forelskte har at sige, I)er snart skal sætte Bo!

Naar Stormen tog for vildt I det gamle lille Hus, Og Tordnens stærke Bulder Deved Brændingens Sus, Da trykked hun sig fast're Op til sin Hjertenskjær. Som folte hun sig tryg, Naar hun hare var ham nær.

Saa sad de hos hinanden I den stormfulde Kvæld, De tænkte ei paa Stormen, Men kun paa sig selv.— 26 —

Hvem kan vel ogsaa tænke Paa Fare og paa Nød, Naar man Elskov har i Hjerte, Sin Elskte paa sit Skjød!

— Da pludselig et Sknd Gjennem Bølgelarmen brød, Saa tnngt og saa kult Som et Dødssuk det lød. I Hytten blev der stille I selvsamme Stund, Som gjaldt det ret at tælle Nøiagtig hvert Sekund.

Igjen der faldt et Skud, Og det lød nu ganske nær. 'Her østenfor,» sa' Knud, Er det klart nok, at han er. Han reiste sig den Gamle: Ved Tovegrund omtrent, Skal der han slippe gjennem, Han faar nok være kjendt.?Og skyndsomt la' til Side Han Arbeidets Rest, Mens gamle Mutter hented Hans Troie og Sydvest. Saa gik det i en Fart; Margrethe hun hjalp Knud; Hvor lidet hun det likte, De maatte dog ud.

Slet aldrig har vi Ro For det frygtelige Veir! Hun stammed og holdt Graaden Tilbage med Besvær, < En Lods skal altid kjæmpe Mod Storm og mod Hav, Og Kampen bli'r hans Liv, Indtil Bolgen bli r lians Grav.

Et Kys dog vel til Afsked! Og frem for liam hun stod.

Saa kjæmper jeg for to, For saa faar jeg dobbelt Mod.— 28 —

Han kyssed sin Margrethe Og Gamlemor meel, Trak Sydvesten ned i Nakken, Og foer saa afsted.

En Stund derefter en Skøite slørte

Ned gjennem Thorsøsund;

Klosreved Storseil og Fok den førte

Og styred mod Tovegrund;

De saa i den Retning, men langt i det Fjerne.

Det grønlige Lys fra en Styrbordslanterne.

Og frem med brændende Fart de skyder,

Skummet om Bongen staar,

Kjølvandet efter dem koger og syder,

Og Sjøen mod Siden slaar,

Men Skøiten sig klarer, den rolig og stø er

Som Maagen, der hviler blandt fraadende Sjøer.— 29 —

Nu Tovegrunden er alt passeret,

Og Toveboen i Læ,

Da ser de Master rage i Veiret,

Og snart kan de Skroget se.

De synes den ligger mod Brækkestølandet,

Der er farlige Skjær, der har mangen En strandet.

Ombord i Skibet enhver fortvivl ed

Om Redning- fra Døden mer,

Da saa de Skøiten, som mod dem iled

Og nu var dem ganske nær.

Snart hørte de nede i Læ den fosse,

Der stod alt Baadsmanden klar med en Trosse.

Saa la' den mod Vinden, og stille stod den Paa vel en tre fire Favn, Da kastedes Trossen over imod den, — Den tørned mod Skuitens Stavn; Knud faar den om Livet, saa hurtig han kan

det, —

Er rask op af Lugen og springer i Vandet.— 30 —

Et Øieblik efter ved Skibets Række Hans Hoved kom op igjen, Han svang sig over og ned paa Dækket, Sprang saa til Kapteinen hen. Klar til at vende!» han strax beordred. — — Kapteinen lod gjöre, som Lodsen fordred.

Kun tungt med Skibet de manøvrerte,

Fire Matroser væk,

Rig og Seil og Ror ramponerte,

Og Fartøiet voldsomt læk,

Da vel de kom rundt, som Lodsen befalte,

Kapteinen i Hast deres Stilling fortalte:

Fra Toaarstur til sit Hjem de reiste, 1 Ballast de kom fra Brest, Og alle Klude tilveirs de heiste, For Yinden var god — Sydvest. Saa strygende hurtig hjemover bar det, At tredie Dagen alt Landkjending har de.— 31 —

De mærker heftige Vindstød naa dem, Men la1 r dog Seilene staa, Da kommer pludselig Stormen paa dem, Og Skandsen i Vandet laa. Riggen bli'r voldsomt af Uveiret hærget, Seilene flænges, kun faa faar de bjerget.

I Mørket saa de af Stormen dreves Ned imod Brækkestø Land; Kat og Skandse istykker reves, 1 Rummet var fem Fod Vand. Mod Land de endnu bestandig styrte, Da ned under Brækk'stø de Nødskud fyrte. >

Mens saa Kapteinen i Hast fortæller.

Der raabes forud: Et Skjær!»

Men Lodsen staar rolig: Det gjælder

At komme til Luvart her;

Vi komme ei bout her for disse Stumper

Med fem Fod Vand og med uklare Pumper »— 32 —

— Alt synes det, som de Skjæret klarer,

Da kommer et Fralandskast,

Skibet krænger og fremad farer,

Mens Dugen fra Ligene brast.

De driver mod Skjæret, det hugger i Bunden,

Og saa staar de stille paa Tovegrunden.

Mens Vraget heftig for Sjøen dirred,

De rendte i Vest og Øst,

Men Knud kun ud gjennem Mørket stirred,

Og endelig lød hans Røst:

s Vor eneste Redning herefter er Baaden,

Derude er Skøiten, det gjælder at naa den.»

Der kom lidt Liv i de trætte Gutter,

Til Baadene sprang de hen;

De var itu; men et Par Minutter,

Og en er istand igjen.

De slæbed den agter, i Sjøen den kasted,

Og en efter en over Rækken de hasted.Alt Knud — den sidste — ombord sig firer,

De bort ifra Vraget ro'r,

Da ser Kapteinen, at Skibets Papirer

Er glemte igjen ombord.

Han fordrer at sættes derover paa Vraget,

Skjønt Bougen var knust, og Plankerne knaged.

Vel han kom over Skibets Kække, De venter et godt Minut, Men ei Kapteinen kommer paa Dækket, Da ængstes enhver tilslut. Knud svinger sig op, til Kahytten lian trænger: Ivom, frels dem Kaptein! liun bærer ei

længer, v

Han lytter stille, men ingen svarer, Kun Skvulpen af Vandet lød, Saa rask han ned i Kahytten farer, Hvor Vand over alting flod: «Kom, skynd dem Kaptein, snart er det for

silde

De maa ikke mer et Sekund forspilde!»

Paa Thorsø. 3— 34 —

Han iler fremad, men staar forskrækket:

«Min Gnd, naar er dette hændt!»

Han ser Kapteinen af Blod bedækket

Med Ho'det mod Koien lænd't;

Den venstre Haand imod Hjertet han stemmer,

Mens fast om en Pakke han krampagtig klemmer.

Knud forstummed, han stod og stirred Og kunde ei samle ret. Han glemte Faren, og halv forvirred 1 Pakken han greb med EL; — Den faldt ham af Haanden, men da lian sig

bnkked,

Han syntes, han hørte, Kapteinen sukked.

— Sjøen raser, saa Vraget ryster, Han springer til Trappen hen, Men gaar tilbage, — han var en Kryster Lod han et Liv igjen. I det blodige Legem er Liv jo og Varme, Og han løfter det op i de kraftige Arme.— 35 —

Han kom paa Dækket, — det var forsilde. —

De andre var ei istand

At blive længer og Tiden spilde,

Thi Baaden var halv af Vand,

Snart ser han dem frelste til Skøiten sig lægge,

Da styrtede Vraget, — begraved dem begge.

— Da gamle Anders ei Sønnen finder, Hans Øie blev vildt og hvast, Blodet veg fra de brune Kinder,

Og Stemmen af Harme brast:

Usle, der søgte Jer selv at skjøtte, I myrded min Søn, min eneste Støtte!»

Men snart veg Harmen for Sorg og Taarer,

Da alt blev fortalt ham kun.

Saa strøg de Seilene, la' ud Aarer

Og styrte mod Tovegrund.

De helt ind i Brændingens Fraade sig vover, —

— Kun Stumper af Vraget laa vide udover.

3'Det lyste af Dagen, da lijem det bar; Veiret var rolig og stille, Himmelen tindrende blaa og klar, Og da de nær under Thorsø var, Alt Solen begyndte at spille.

Og Sjøen — af Stormen saa rent forladt — Gik nu kun i Dønninger efter; De slog imod Fjeldene slapt og mat, Og henover Skjærene dorsk de sat, Som leged de med sine Kræfter. —

Mens Uveiret rased den lange Nat, Paa Thorsø de ængstes saa svare. Margrethe tog snart paa et Arbeid fat, Men ligesaa snart hun bort det sat Og lytted ved Vinduet bare.

Og Uroen tiltog, da Natten led, Hun kunde ei være derinde, Og saa sprang hun snart til Stranden ned Snart op paa en Fjeldknat; men intet Sted Var Skoiten endnu at finde.— 37 —

Da ser hun den endelig komme frem Derude — langt ud paa Sjøen. Hun stirrer en Stund, saa flyr hun hjem Og raaber saa glad: «Nu ser jeg dem, De kommer med Gjæster til Øen.»

Saa iler liun atter til Stranden ned, Af Glæde og Haab hun dirred; Men stakket var Glæden og Hjertets Fred, Ham, som htin vented, var ikke med, Hun fandt ham ei, alt hvad hun stirred.

Den Gamle var den, som først sprang iland; Hun styrtede mod ham og stammed: Er Knud ikke med? er han borte han?» — — Hun trænger ei Svar, — paa den gamle Mand Hun ser jo, hvad Sorg hende rammed.

Borte, — han borte!» hun raabte bleg, Hjertet var nær ved at briste; Barmen gik voldsomt, den sank og steg, Hun faldt ned paa Knæ og fortvivlet skreg: «0 Giid! at jeg skulde ham miste!»— 38 —

Saa farer hun op: «Han er ei død! Det er I kun, som vil mig forvilde; Jeg ved det saa godt, det har ei Nød, Han kommer engang, han er ei død!» Og saa blev hun rolig og stille.

«Kom, — lad os gaa hjem og vente der — Naar trende Dage er omme, Da ved jeg vist, han vil være her, Saa skal jeg jo blive hans Brud saa kjær, Og da maa han sikkert komme.»

Støtted til Lodsen hun vakled frem. «Stakkels Margrethe!» han sukked «Du er saa bedrøvet, — se her! med dem Jeg pynter mig glad, naar han kommer hjem,» Og Blomster af Lyngen hun plukked.

«Nu er jeg vakker, ei sandt, du Far?» Hun raabte saa glad og fornøiet, Rundt om i Haaret hun Blomster bar: «Slig syntes han altid, saa smuk jeg var!» — Den Gamle fik Taarer i Øiet.— 39 —

De rak op til Huset, der segned hun bråt, Hun havde ei Kræfter længer: <;Bliv ikke bange, jeg er kun mat, Jeg sad jo og vaaged den lange Nat, Bare lidt Hvile jeg trænger.» —

— Catharine, der hjemme i Huset var Og stellede til, ei fatter De blive saa længe; — saa fik hun Svar: Hun mødte Anders, da ind lian bar Sin syge, bevidstløse Datter,

Er Ulykke hændt? — er Knud ei mer?» <Nu ogsaa han er os x'øvet, — Men værst vil det blive for hende der,» Og Lodsen lien paa Margrethe ser, < Hun har det haardeste provet.»— 40 —

Det er ud paa Dagen; Anders har bragt Det skibbrudne Mandskab indover; Margrethe er inde i Stuen lagt, Og nu sidder begge de Gamle Vagt Ved Leiet, hvor rolig hun sover.

Længe de sad og med Sorgen stred Og talte med Herren i Bønnen, Men da det saa henimod Aften led, Og alt var stille, tog Lodsen afsted; — Han tænkte at finde Sønnen.

— Dønninger rulled sig mat mod Kyst; Soldækt laa Havet derude. Deroppe i Hytten var alt saa tyst, Og Solen skinned saa venligt og lyst Ind gjennem den blanke Bude,

Da vaagner Margrethe, men Sjælen faar

Forblive i Drømmelandet.

Hun hæver sig halvt paa Armen og slaar

Tilbage det bølgende mørke Haar

Med Blomster af Lyngen blandet.— 41 —

Det faldt lied om Skuldrene bladt og zart, Af Feberen Kinderne brændte, Og Øiet lyste saa underligt klart: «Nu talte jeg med ham; han kommer snart, Imorgen saa vil han mig hente.

Og da skal jeg pynte mig smukt, du Mor! I Haaret de røde Koraller Og Baandet, du ved, jeg fik ifjor, Saa nedover Nakken det lange Flor Med de blankeste Muslingeskaller.

«Saa sætter du Krandsen omkring mit Haar, Og saa er jeg ganske færdig; Med dig og med Far jeg til Stranden gaar, Og saa kommer han; — se der han staar Blandt Gjæsterne rolig og værdig!

Og se! han stiger paa Stranden ud Og over i Baaden mig løfter. ««Hurra for Lodsen, den kjække Knud, Hurra for ham og hans smukke Brud!»» Hør! — Echo i alle Kløfter!— 42 —

«Det er som en Sommerdag klart og mildt,

Vinden kun leger, og Sjøen

Den ligger derude saa blankt og stilt, —

Idag tør den sletikke fraade vildt,

Idag er der Høitid paa Øen.

«Vi styrer mod Bryggen, — nu er vi der. Se Folk, hvor til Kirken de stime! Den hele Bygd jo er samlet her! Paa Brudeparret de alle ser.....

— Hvor festligt dog Klokkerne kime!»

Saa holder hun inde og venter en Stund, Mens Ho'det mod Puden hun heldte: «Hvor Orgelet bruser! .... Nu Præsten kun Højt! Brudesalmen!» .... saa faldt hun i Blund.

— Den Gamle ved Leiet stelte.

Ved Aften, da Solen bag Aasen gled Og rødmede Himlen og Sundet, Kom Lodsen tilbage træt og hed, Han bøied sig over den Syge ned: Nu har jeg Gutten din fundet.»— 43 —

Da ser linn op med et brustent Blik; — Den Gamles Tanker forvildes. — «Farvel I Gamle!» kun stammed lik: «Nu netop fra Alteret bort vi gik, Nu skal vi ei oftere skilles.»

«Margrethe! du maa ikke dø! du kan, Du vil ei slig Sorg os forvolde!» Hans Læber dirr ed, hans Øie brand, Han ved ei af sig den gamle Mand. Han Hænderne greb; — de var kolde.

De sidste Straaler af Aftenskjær

Endnu paa Aasene spille;

Ned gjennem Sundet et Dampskib bær',

Det høres, livor lystigt man snakker og ler; —

Og saa bli'r der atter stille._ 44 —

Det er ud paa Natten; der trænger end Et Skjær gjennem Vinduets Rude; Lodsen ser paa den Døde hen: «Nu sidder vi Gamle alene igjen, Nu blir der ensomt herude.»